

HİCRAN(ENGELLİ KADIN'IN DRAMI)

Hayatın gerçeklerinden olamazlarından kaçamayacağımı biliyordum. Ailen beni istemiyor engelli olduğum için küçük hakir görüyordu.

Sana bu mektubu yazarken çok düşündüm canım; ama bu evliliğin devam edemeyeceğinin farkına vardım. Seni sevdiğim âşık olduğum halde evimizi terk ettim. Şuan ailemin evine de gidemem; gidersem beni bulmandan korkuyorum.

Beni arama nerde olduğumu sorma; en kısa zamanda benim gibi arızalı musibetten kurtulacaksın.

Seni

seven karın

HİCRA

N

Genç kadın mektubunu katlayıp kocasının iş yerindeki not defterinin arasına koymuş biraz evvel yere bıraktığı küçük valizini alıp çıktığında nereye gideceğini bilmiyordu.

Gözlerinde gözyaşı damlacıkları vardı; yürüyerek sahile gelmiş önünde uzanan uçsuz bucaksız denize bakıyordu. Bir adım atıp denize atlamasına ramak kalmıştı; karnındaki intihar fikrini silip atmıştı. Tuğladan indiğinde hıçkırarak ağlıyor elinde valiz hızlı adımlarla yürüyordu. Önünde duran kocasının arabasını görmemiş delicesine caddeye atlamıştı; adam koşup kolundan yakalayıp tokatlamıştı.

Adama “ne yapıyorsun” diyememişti; adam çok korkup endişelenmişti.

*Hicran yazdığım o saçmalık ne, ben seni aileme karşı savunmuyor muyum kızım?

Adam Hicran'ı sürüklercesine arabasına getirmişti

*Bin şu arabaya kırarım bi yerini!

*Yakup bırak beni gideyim; ailen benim yüzümden seni cezalandırıyor. Beni eksik in san olarak görüyorlar; geçenlerde ablandan duydum. Annen sana kız bulmuş benden boşatıp o kızla evlendirecekmiş; ben sana ayak bağı olmayayım yakışıklı gençsin elin kolun sağlam bırak beni istemiyor ailen işte!

*Kızım sen beni çıldırtacak mısın? Ben seni istiyorum; annemin ablamın ne dedikleri umurumda değil. Ben seni seviyorum; seninki kompleks!

*İnanmıyorsun bana! İnanmıyorsun bana!

*Sana değil ailene inanmıyorum; beni hakir eksik gören onlar. Seni benden boşatmak için elinden geleni yapıyorlar; ben tüm bunlarla başa çıkamayacağım; yol bakırken boşanalım gitsin Yakup seni seviyorum ama ailenle başa çıkamıyorum; ailenle uğraşacak kadar güçlü değilim; bir kez daha aynı şey olursa intihar ederim.

*İntihar filan etmeyeceksin; ben onlarla konuşurum. Sana laf söyleyen beni karşılığında bulur; bu! Bu ailem bile olsa; kızım inanmıyor musun bana ben seni seviyorum. Kolunun bacağına olmaması önemli değil. Ben seni engelinle kabullendim; utanmıyorum senden. Seninle yaptıklarınla gurur duyuyorum aşkım!

Adam kadının yüzünü ellerinin arasına alıp kadının dudaklarını ürkek öpücüklerle öpmüştü.

*Bundan böyle ev bulana kadar bi otelde kalacağız; ailemden seni uzak tutacağım Hicran!

Hicran adama inanmayı gerçekten istiyordu; Yakup iyi niyetli kadınına sahip çıkan insandı; Yakup'un elinden tutup otele gelmişlerdi. Baş başa yemek yiyip odalarına çekimli şerdi.

Yatacakları anda Hicran kocasının elinden tutup yatağın yanına götürmüştü; adamın gözlerinin içine bakıyordu. "Yakup" deyip başını önüne eğip yutkunmuştu.

*Sevgilim bunu öğreneli birkaç gün oldu ama sana söyleyemedim ailenin hakaretlerinden çekinip.

*Neyi öğrendin kızım hasta mısın ne oldu?

*Bir şey olduğu yok; sadece hamileyim iki buçuk aylık.

Yakup'un gözleri sevinçten büyümüştü; ağlıyordu sevinçten.

*Hamile misin?

*Hamileyim sevgilim; eğer benimle yoluna devam edersen bende devam edeceğim.

*Tabi ki seninle bu hayat yoluna devam edeceğim.

Hicran Yakup'un bu sözlerinden sonra ayakları yerden kesilmiş bulutların üstünde yürüyordu; sevdiği âşık adamın yanında olmak genç kadın için mutlu olmaya yetip artmıştı. Geceyi otelde geçirmişlerdi; uyandığında Yakup yanında yoktu; yatağın yanındaki komodinin üstüne bi not bırakmış notun yanına bi miktar para bırakmıştı.

Hicran notu paraları almış yutkunup alt dudağını ısırılmıştı; dörtte katlanmış bloknok kâğıdını açmış okuyordu

"Sevgilim acil işim çıktı; gün boyunca ofiste olacağım sana para bıraktım keyfine bak dinlen işe gitme"

Hicran'ın içinde mutlulukla beraber garip bir huzursuzluk vardı; zamanla içindeki huzursuzluk kadını boğmaya başlamıştı. Kocasını geciktikçe sıkıntısı büyümeye boğazını tıkam ya başlamıştı; Yakup'un cep telefonunu aramış ulaşamıyordu; genç kadın hamile haliyle odanın içinde topallayarak zorlanarak volta atıyordu. İçindeki sıkıntı kendisini boğmaya başlamıştı; can sıkıntısından çöküp oturmuş başını ellerinin arasına almıştı. Ne yapacağını kocasını nereden araya bileceğini bilemiyordu.

Saatler sonra cep telefonu çalıyordu; sabah kahvaltısının üzerineydi. Can havliyle atılıp cep telefonunu almıştı; arayan kocası Yakup'tan başkası değildi.

*Nerdesin Yakup! Nerdesin Yakup sabahtan beri bu otel odasında hapis gibiyim bir yere çıkamıyorum aklım fikrim sende seni merak ediyorum yoksa annenin istediği kızını istemeye mi gittin?

*Kızım boş kuruntularla uğraşmasana; sabahtan beri seninle oturacağımız evi arıyorum; emlakçımdaydım. Sonunda buldum gibi; resepsiyona in beni bekle. Evi beğenirsen alacağım; ailemin yanından eşyalarımızı alacağız; sen giyin resepsiyona in.

Hicran telefonu kapamış giyinmiş saçlarını toplayıp aksayarak zorlanarak resepsiyona inmiş resepsiyon masasının yanındaki koltuğa oturmuş yutkunmuş garsondan bir bardak su istemiş içmiş ensesine yaslanmış kocasını bekliyordu; kocasının ailesiyle karşılaşmaktan ürküp korkuyordu. Yakup neyse ki fazla bekletmemiş gelmişti; Hicran'ın suratı asıktı adama tersleniyordu.

*Ne oldu yine?

*Ailenin yanına gitmek istemiyorum; eşyaları sen alırsın görüyorsun halimi.

*Seni bir yere bırakmam benimle geleceksin! Sana bir söz söyleyen beni karşısında bulur bu kadar çekinme korkma! Aşkım seni seviyorum; senin için her şeyi yaparım biliyorsun.

*Ya-kup!

*Gel naz yapma; geç kalıyoruz.

Yakup karısının omuzsuna koluna atıp kadının başını öpmüştü; Yakup Emlakçıdan aldığı anahtarı karısına göstermişti.

*Evi sen gör beğen bankadan parayı çekip ev sahibine vereceğim.

*Ailenin haberi var mı?

*Kızım benim param! Kimse karışamaz; çalıştım kazandım.

*Yakup bankadan parayı çekmenin suçu da benim üzerime kalacakmış gibi geliyor.

*Saçmalama kızım! Bunu ben kendi irademle yapıyorum; evi de senin üstüne yapayım da gör. Şu ev işini hal edelim de seninle konuşacaklarım var.

*Yakup bunu yapma bana daha çok düşman olurlar aşkım zaten beni bir kaşık suda boğacaklar; bunu da yaparsan yandı vallahi!

Birlikte otelden çıkmışlar Yakup arabanın yanına geldiklerinde Hicran'a dönüp omuzlarından tutup gözlerinin içine bakıp anından öptü.

*Hicran! Biliyor musun seni kayıp etmekten çok korkuyorum; gittiğim her yerde seni özlüyorum.

*Yakup! Neden böyle konuşuyorsun anlayamıyorum?

*Bir şey yok canım öylesine konuşuyorum. Hadi bin arabaya gidip evimize bakalım; döşenmeyi senin zevkine göre döşeyeceğim.

Hicran kocasının gözlerindeki buğulanmadan, davranışlarından şüpheleniyordu ama ses çıkaramıyor soru soramıyordu.

Yakup sessizce arabasına binmiş kontağı çalıştırıp bi sigara yakmıştı; Hicran kocasının gözlerine baktığında gözlerinde gözyaşı vardı. Bir an “ neyin var” diye soracak oldu ama sormadan vazgeçmişti. Emlakçıdan anahtarını aldığı evin önünde durmuştu; karısına dönüp eliyle evi gösterip zorlanarak gülümsemişti.

*İşte evimiz olacak ev; tam istediğimiz gibi canım. Sen beğenirsen hemen beğenip alacağım; mutluluğumuzu huzurumuzu kimse bozamayacak.

*İnşallah Yakup inşallah!

Hicran sessizce kocasının elini tutup evin bahçesine girmişti; Yakup karısının elinden anahtarı alıp kapıyı açmıştı. Hicran kocasının elini sıkıca tutup evi dolaşırken gıcırdayan tahta parkelerinin üstünde toplayarak yürüyordu; evin mutfağını banyosunu görmüş beğenmiş evin üç oda bir salon olmasından memnun olup kocası Yakup'a bakmıştı.

*Beğendim aşkım; tam istediğim gibi bir ev. Eşyalarını mobilyaları dert etme ben bitpazarından alırım; eşyalar yeni olmasa da olur; bir süre böyle idare ederiz yeter ki huzurumuz olsun.

*Hicran!

*Hicran deyip durma; masraf olmasın; benim nohut oba bakla sofa bir evim olsun istiyorum.

*Hicran! ... Rica ederim bu kadar anlayışlı müşfik olma!

Hicran kocasının neden böyle konuştuğunu gözüne yüzüne bakamadığını anlayamamıştı; adam kadının omuzlarından tutuyordu. Kadının omuzlarını tutan elleri sesi titriyordu; üst üste sevdiğini aşkını söyleyip itiraf ediyordu; Hicran neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

*Yakup canım neler oluyor?

*Hiç canım öylesine söylüyorum; ben seni çok seviyorum bi tanem. Bu evi sana 13 Eylül'deki evlilik yıldönümümüz için alıyorum. Bu ev sana evlilik yıldönümü hediyesi olarak alıyorum; tapusu senin üstüne olacak; bana ailemin ne diyeceğini filan sorma çünkü sana anlatacaklarımdan sonra bana hak vereceksin.

*Bana ne anlatacaksın ki?

*Kızım sözümü kesmeden beni dinle.

*Annem seni bir türlü kabullenemedi ve benden senden boşanmamı miras bölünmesin diye amcamın kızı Hatice Gülşah'la evlenmemi istiyor; benden habersiz kızı istemiş bile. Kendine kendine gelin güvey oluyor. Ben ölsem de senden boşanmam; bunu kendisi de biliyor ama yine de yapıyor.

*Sen ne yamayı planlıyorsun?

*Bende bilmiyorum; Hicran bu evin tapusunu senin üstüne yapacağım. Çocuğumuz doğduğunda senin yanında olacağım; aşkım senin için Ferhat gibi dağları delirim ama ne çare ki annemi de ret edemem.

*Bu da ne demek?

*Sevgilim benimle gelip hatırım! Hatırım için annemin elini öpmen tek isteğim herhalde beni kırmazsın; annem belki seni kabullenir.

*Seni kırmam da ama annen beni nasıl karşılar bilmem!

*Orasını bana bırak kızım; sendeki bu şirinlikle fed edemeyeceğin kalp yok. Gel he deyi ver kızım; bir şey olmaz.

Hicran peki dese de yine de içi rahat değildi; çünkü kayınvalidesi eski Osmanlı terbiyesi almış aristokrat bir kadındı. Evinde oturduğu sürece Hicran'a rahat vermemiş her fırsatta kocasıyla kavga ettirmiş engelini başına kalkmıştı; açıkçası karşısına gittiğinde aynı olayları yaşamaktan korkuyordu. Düşünceli halde Yakup'un boynuna sarılmıştı.

Yakup evin anahtarını Hicran'a vermişti.

*Ev senin sayılır aşkım istediğin gibi döşeye bilirsin ama bitpazarından değil mağazalardan alacaksın. Sana söylüyorum; tamahkâr olma. Bu ev benden senin evin aşkım; seni seviyorum.

Evden çıkıp arabaya bindiğinde Hicran kocasının elini bırakmıyordu; kayınvalidesi söz konusu olduğunda ister istemez ürküyor korkuyordu. Yakup kontağı çevirip kadına bakıp "rahat ol" dercesine göz kırpmıştı.

Yakup'un ailesinin boğaz sırtlarındaki yalı dairesine gelmişlerdi. Hicran arabadan indiğinde koltuk değneklerine yaslanıyor protezlerinin üstünde dineliyordu. Kalbi yerinden çıkacak gibi çarpıyordu; Yakup kendisine güvenmesini istercesine kolunu tutmuştu; Yakup yalı dairesinin dik merdivenlerinden çıkmasına yardım etmiş anahtarla kapıya açıp seslenmişti.

*Anne evde misin biz geldik?

Annesi çalışma odasından çıkıp gelmiş Hicran'a bi bakış atıp Yakup'a dönmüştü.

*Oğlum daha eksik kadını bırakmadın mı?

*Anne!

Yakup'un kan beynine sıçramış önünde bulunan tahta sandalyeye tekme savurup karısına bakıp parmağını dudaklarına götürüp sus işareti yapmıştı; annesi Cavidan Hanıma hiddet dolu bir öfkeyle bakıyordu.

*Anne! Karımı bu evden kovamazsın; çünkü ne olursa olsun nasıl olursa olsun benim karım. Aristokratçılığın sınıfçılığın bana sökmez; babamda senin yüzünden kara toprağın altına girmedi mi?

Hicran dayanamamış bağırmıştı.

*Yakup! Çok ağır konuşuyorsun o senin annen!

Yakup dudağı kumuşçasına yutkunmuştu; annesinden gözlerini kaçırıp Hicran'a bakmıştı.

*Sevgilim sen bu işe karışma; bıktım annemin bencilliğinden sınıfçılığından. Babamı da! Babamı da böyle ezdi; sen bilmiyorsun! Sen bilmiyorsun aşkım!

Yakup sakinleşmek için elini yüzünü ovalamıştı.

*Anne! Sana son kez söylüyorum beni Hicrandan doğacak çocuğumdan ayıramayacaksın; boşuna kaynanalık yapmaya heveslenme çünkü yapamayacaksın!

Cavidan Hanım sesini çıkaramamış sakince konuşmuştu.

*Oğlum seni emzirip ak sütümlle besledim; geceleri sabahlara başında sabahladım. Yedirip içirdim giymedim giydirdim bugünlere getirdim; ne yaptım senin için yaptım. Sen benim hayattaki tek oğlum; bunları şu eksik sakat insanla evlenesin diye mi yaptım?

*Anne karıma saygısızlık yapıyorum karım eksik de sakat da olsa insan; günün birinde benim de onun gibi olmayacağı garanti değil ki. Hayatın insana neler göstereceği belirsiz; eksik de desen sakat da desen Hicran benim karım! Sınıf ayrımı insan ayrımı yapma anne; seni kırdıysam özür dilerim söylediklerimi bir düşün istersen!

Yakup annesine sinirlenip Hicran'ı annesinin evinde bırakıp çıkmıştı; Hicran sinirin den üzüntüsünden ağlıyordu. Cavidan Hanımsa hırsını Hicran'dan çıkarmak istercesine zayıf sıksa sakat kızın üstüne saldırmış dövme ye yelteniyordu; Hicran hıçkırarak ağlıyor koltuk değneklerinin yardımıyla dinelmeye çabalıyordu. Kayınvalidesi Cavidan Hanım ensesinden saçlarından tutmuş sallıyordu.

*Oğlumu senin yüzünden kayıp ettim! Oğlumu senin yüzünden kayıp ettim! Oğlumu senin yüzünden kayıp ettim sakat işe yaramaz kız sen nesin ki doğuracağın ne olacak. Senden doğacak ne olacak? Defol evimden! Defol evimden!

Kız kayınvalidesinin evinden çıktığında hıçkırarak düşe kalka yürüyordu; Yakup'a ta başından söylemişti "bu iş olmaz" diye ama Yakup dinlemek anlamak istememişti; dizi yüreği kanıyor yüreği kanıyordu onuru gururu incinmiş ruhu acımıştı. Bu işi bi an önce bitirecek kendi yoluna gidecekti; ama Yakup'u çok sevmişti. Aşk mantığını benliğini esir etmişti. Cebindeki son parayla Yakup'un aldığı eve gelmişti; Yakup'un arabası evin önünde duruyordu. Eve girip girmemekte tereddüt ediyordu.

Kapının önüne gelmiş bi iki dakika durmuş gözlerini kapayıp yutkunmuş içeri girmişti; kapıyı itip salona girdiğinde Yakup soğuk parkenin üstünde oturuyordu başını ellerinin arasına almıştı. Morali sinirleri çok bozuktu; annesi dâhil herkes kendisine "Zavvalı aptal" deyip aptal olarak görüyordu; çünkü bu devirde akli başında hangi adam ev alıp da karısının yâda sevgilisinin üstüne tapusunu yapardı ki! Yapansa ya aptal ya da salak olmalıydı; genç adam kendi kendine gülmüştü. Başını kaldırdığında ağlamaklı gözlerle kendisine bakan saç başı dağılmış kırık dökük haldeki Hicran'la göz göze gelmişti. Kadının halini görünce tüm düşüncüklerini unutmuştu; ayağa kalkıp Hicran'ın haline bakmıştı.

*Neyin var senin ne oldu sana?

*Sinirlerim bozuk bir şeyim yok!

*Kızım ne oldu saldırıya mı uğradın ne bu halin?

*Ooof Yakup!

*Ben senden boşanmak istiyorum.

*Neeeeeeeeeeeeeeee?

Yakup'un kan beynine sıçramış öfkelenmiş halde kızın üstüne yürümüş kollarından tutmuş sarsıyordu.

*Senin ne dediğini kulağın duyuyor mu kızım?

*Duyuyor Yakup ben senden boşanmak istiyorum; aşağılanmalara eksik gözüyle görmeye dayanamıyorum. Boşanayım da annen! Seni istediği kızla seni evlendirsin; şu gördüğün hale de annen getirdi. Saçımı başımı yolup dövüp aşağıladı "oğlumun yakasını bırak" dedi. Sende benim yakamı bırak da boşanalım; sende bende kurtulalım.

Yakup'un eli ayağı boşalmış kadını bırakmıştı; kayıtsızca gözlerini dikmiş Hicran'a bakıyordu. Bu kadını seviyordu âşıktı; annesinin baskıları yüzünden boşanacak kadar akılsız değildi. Ellerini beline koyup kızın yanına gelmiş kızı belinden kavrayıp kendine çekmişti; kız dirense de kocasının kollarından kendini kurtaramamıştı. Yakup dik dik karısının gözlerinin içine bakıyordu.

*Hicran boşanmayı çıkar aklından ben senden boşanmayacağım; annemi bana bırak!

*Ama Yakup!

*Annemin aristokrasisine boyun eğmeyeceğim; zavallı babam da onun sınıfçılığı aristokrasisi yüzünden öldü. Anlasın artık İngiliz baronesi değil; senin sakat olup olmaman umurunda değil ben sana âşık oldum âşık oldum kim ne düşünürse düşünsün. İnsan gibi insan olman önemli; sen benimsin ben seninim bunu böyle bil.

*Biliyorum da annen beni anlamıyor Yakup üstüme kadın getirmene göz yumamam; bugüne kadar hiç tanımadığın bir yönümü tanırsın; çılgık ata bilirim kıskandığım zaman.

*Rahmetli babam İhsan Bey de annemin kıskançlığından aristokrasiden bıkmıştı; senin gibi boşanmak istemiş ama aile baskısından boşanamamıştı.

*Sevgilim benim yüzümden annene düşman olmanı istemem; ama sende beni ihanet ederek vurma. Anneni memnun etmek için senden boşana bilirim; ben bu kavgalardan yorulduğum Yakup annen her şeyime hakaret ediyor; buna ne kadar ne kadar dayanırım bilmiyorum aşkım seni sevdiğimden seni annene bırakıp gide bilirim

Birden Hicran karnını tutarak "çocuğumuz" deyip inlemişti; Yakup ne olduğun anlayamamış panik içinde bağırıyordu.

*Neler oluyor Yakup?

*Yakup çocuğumuz! Çocuğumuz düşüyor galiba; tabi bu kadar stresi kaldıramadı!

Hicran'ın bacaklarının arasından kan damlıyordu; kahverengi parke kana bulanmıştı. Yakup karısını arabaya getirmiş "dayan Hicran çocuğumuzu, seni kurtaracağım" diye bağırıyordu.

Hicran arka koltukta yatıyor can acısından ağlıyordu; Yakup bi yandan arkaya bakıyor bi yanda da yola bakıyordu. Hastaneye gelmişler Hicran muayene odasına alınmış Yakup kapının önünde yıkılmış halde duruyordu; karısına çocuğuna bir şey olursa annesi Cavidan Hanı mı hiç af etmeyecekti.

Hastanede yalnızdı; yalnız kalamayacaktı. Kız kardeşi Neriman'ı aramış yanına çağırmıştı.

*Neriman Hicran'ı hastaneye kaldırdım; annemin hakaretleri baskıları yüzünden çocuğumuzu düşürüyor gel yanımda bulun.

*Ağbi şuan işle ilgili çok önemli toplantıdayım; çıktığımda gele bilirim ancak! Annemi çağır; gelir belki.

Genç adamın sınırları iyice bozulmuş telefon kulübesinin kapısını tekmelemiştir; engelli karısı içeride ölüm kalım savaşı veriyor kendisi dışarıda çaresizlikle boğuşuyordu. Ellerini duvara koyup gerinmişti; kadın doğum doktoru içeriden çıktığında yanına koşmuştu karısıyla çocuğunun durumunu öğrenmek için çabalıyordu.

*Doktor Bey karımın, çocuğumun durumu nasıl?

*Eşinizi de çocuğunuzu da kurtardık amma karınızı sinirden stresten uzak tutmanız gerekiyor; işte kartım bir şey olduğunda rahatlıkla araya bilirsiniz. Doğumu sezaryenle yaptıracağız; karınızın çatısı dar normal doğumda karınızı da bebeğinizi de kayıp ede biliriz.

*Engelinden dolayı mı?

*Engelinden dolayı; şimdi düşük tehlikesi atlattı bi ikincisinde bebeği kurtaramaya biliriz.

*Anladım Doktor Bey anladım! Karımı göre bilir miyim?

*Göre bilirsiniz hatta alıp evinize götüre bilirsiniz; biraz dinlensin de.

Yakup ellerini beline koyup derin bir nefes almıştı; muayene odasına girdiğinde yüzüne sahte gülümsemeyle birlikte mutluluk maskesi yapıştırmıştı. Karısının yatırıldığı sedyenin yanına gittiğinde dudağını yanağını öpüp kadının kulağına “sevdiğini” fısıldamıştı. Hicran adama tutunarak doğrulmuş adamın koluna tutunarak yürümüştü. Kendini halsiz bitkin hissediyordu; Yakup’la birlikte eşya olmayan yeni alınan eve gelmişti. Yakup’un gözleri dolu doluydu; kadının yüzüne baktı.

*Burda kalmakta kararlı mısın?

*Kararlıyım; annenın yüzünü iğneleyici sözlerini çekmekten iyidir. Sana daha önce de söyledim şuraya bitpazarından bi yatak alıp atarız; ben senden lüks hayat istemiyorum seninle mutlu huzurlu olmayı istiyorum.

*Hicran! Ben eşyaları ısmarladım yoldalar ben seni kuru parkenin üstünde yatırmam.

*Boşuna masraf yapma bir sürü para.

*Sen parayı boş ver kendi paramı kazandığımı harcıyorum.

Yakup kızın omuzlarından tutmuş gözlerinin içine bakıyordu ki kızkardeşi Neriman’ın kalın tok sesiyle irkildi.

*Ağbi!

Neriman ağır adımlarla içeri girmiş Yakup’un boynuna sarılıp yanağından öpmüş Hicran’ın “istenmeyen gelinin” yüzüne bakmamış Yakup’la şakalaşıp konuşuyordu. Neriman da annesi Cavidan Hanım gibi aristokrat sınıfçıydı; abisinin engelli eksik kadınla evlenmesini onaylamıyordu.

*Ağbi senin bu kadınla evleneceğini bize yakışmayan alt tabakadan kadın getireceğini sanmıyordum; bir iki gün gönül eğlendirir bırakırsın diye düşündüm. Nasıl! Nasıl benden annemden habersiz nikâh masasına oturdun anlamıyorum; abi senden bunu beklemezdim.

*Neriman! Ben Hicran’ı seviyorum aşığım; yahu sen hiç aşık olmadın mı kocana? Beni anla şu gördüğün kadını seviyorum aşığım yakında! Yakında çocuğumu doğuracak düşük tehlikesi atlattı geçmiş olsun diyeceğine benden nelerin hesabını soruyorsun! İnsanlara ayırım yaparak bakmayın; biraz da kendi başınıza gelecekmış gibi düşünüm siz istesenez de istemesenez de Hicran karım olarak kalacak.

*Abi mutlu musun bu kadınla?

*Mutluyum huzurluyum; beni sizler huzursuz mutsuz ediyorsunuz eşime yarım insan gözüyle bakarak.

Yakup ablasının karşısına kolundan çekip Hicran’ı getirmişti.

*Seni tanıştırayım karım Hicran!

Neriman küçümseyen bakışlarla bakmış abisine dönmüştü.

*Şirkette görüşürüz.

*Neriman! Karıma saygısızlık yapıyorsun!

*Ağbi onunla evlenerek anneme ve bana saygısızlık ettin! Bize sormadan bizden gizli nikâh yaparak; Şimdi kabullenmemizi bekliyorsun!

*Neriman kabul etmeyeceğinizi biliyordum da onun için size sormadım; bundan sonra benim olan her Şey Hicran'ın da karımı Şirkette bi oda veriyorum. Sakatlığına sustuğuna bakmayın Hicran bugüne bugün kamu iŐletme fakóltesini bitirmiŐ insan ona Şimdi söylemeyecektim ama sen Neriman sen Neriman mecbur bıraktın. İtiraz filan etme itirazları nızı dinlemeyeceğim; hem karım hem iş ortağım. Bir g¼n bana bir Şey olursa Őirkettin yönetimi Hicran'a kalacak; annem de sende s¼z sahibi olamayacaksınız.

*Yakup sen delirmiŐ ıldırmiŐ olmalısın!

*Delirmedim ıldırmadım; aklım baŐımda vasiyetnamemi yeniden d¼zenledim. Çocuğumun annesini öld¼kten sonra da ortada bırakacak değilim ya! Onun için kapayın enenizi oturun karıma eksik sakat g¼z¼yle bakmayın!

Hicran Yakup'un s¼ylediklerini duyduğunda sesini çıkarmamıŐ sessizce ağlıyordu; "sen neler saçmalıyorsun" bile diyememişti. Kocasının yanına gelip sessizce sırtına sarılmıŐti; adamın ılık erkeksi kokusunu içine çekiyordu.

*Yakup! Ben hiçbir Şey istemiyorum yalnızca senin yanımda, yanımızda olmanı istiyorum.

*AŐkımlar bunları seninle üzmeyesin diye yanında konuŐmuyordum; ama mecbur kaldım. Kız kardeŐim Neriman mecbur bıraktı; sevgilim baş başa kaldığımızda bunu konuŐacađım; bende hastayım bende sakatım. B¼bređimin yarısı ¼r¼m¼Ő tek b¼brekle yaŐıyorum yarı yarıya

*Ailen biliyor muydu?

*Bilmiyordu; seninle birlikte öğrendi Neriman. S¼yleyemedim seni k¼¼k g¼ren ailem bundan dolayı beni de k¼¼k g¼recekti. Senden ve onlardan bug¼ne kadar gizledim; ama bu g¼n Şu dakika dayanamadım haykırdım. Bunları kız kardeŐime ve sana ağlamanız için anlatıyorum bilmeniz için anlatıyorum. Seni istemeyen ailem beni ne kadar üz¼p hırpaladığının farkına varsın diye anlatıyorum; belki yarın öleceğim sana çocuğumuza sahip ıkılmazsa diye d¼Ő¼n¼yorum.

Neriman s¼ze karıŐmıŐtı; abisine "oğlum" demişti.

*Sen ne saçmalıyorsun oğlum ölecekmiŐ gibi konuşma!

*Neriman her g¼n diyalize giriyorum çıkıyorum; sana da anneme de s¼yleyemedim. Hicrandan utandığımız gibi kim bilir benden de utanırsınız!

*Abi bi dakika ikisi aynı Şey değil.

*Nasıl aynı Şey değil; karımı sakat diye istemezseniz beni de b¼brek hastası olduğum için istemezsiniz Neriman!

Neriman bi anda g¼zyaŐlarına boğulmuştu; b¼yle bir Şeyi aklından geçirmemiŐti. Abisinin Hicranla kendini aynı kefeye koyması çok ağırına gitmiş boğuk boğuk ağlamaya başlamıştı. Abisinin kendini sakat bir kadınla aynı kefeye koyması çok ağırına gitmişti; Yakup ellerini beline koymuş i çekmişti; Neriman'ın g¼zyaŐlarına acı acı g¼lm¼Őtü.

*Neriman ya karımı kabul edeceksiniz yada ben diyalize gitmeyip öleceğim. G¼nah kıza beni bu halimle kabullenmiŐ evlenmiŐ daha ne istiyorsunuz karnında çocukla sokağa mı atalım?

*Abi ben seni ailemizi d¼Ő¼n¼yorum bu kızla ne geleceğin ola bilir ki?

*Neriman bu kız giderse benim geleceğim olmaz; iyisi mi kabullenin derim ben

Neriman kapıyı çarpıp çıkmıştı; Yakup ağlayan hikıran Hicran'ın yanına gitmiş kızın omuzlarından tutmuş kendine çekip bağrına yatırmıştı. Kadının başını bağrına yatırmıŐ ağlıyor kadının başını öp¼yordu. Hicran başını kaldırıp sormuŐtu.

*Neden daha önce bana söylemedin?

*Bilseydin üzüldüğün gülüm üzüldüğün gülüm.

*Yakup bilesin daima yanımdayım; seni seviyorum aşkım. Senin ve çocuğumuz için elimden geleni yapacağım; senin için kendi ailemle de kendi ailemle de savaşa bilirim çünkü seni seviyorum aşkım.

Hicran ağlayarak buğulu gözlerle kocasına bakıyordu; bu adamı ne kadar sevmişti. İlk gördüğü anda âşık olmuş bir dakika düşünmeden evlenme teklifini kabul etmişti; ailesinden gizli evlenmişti Yakup da karnında bir çocukla Yakupsuz kalmanın korkusunu yaşıyordu; adama panikle sarılmış bırakamamıştı.

*Hicran korkma panikleme tedavi oluyorum donör arıyorum; haftada iki gün diyalize gidip geliyorum. Canını sıkma bebeğim seni seviyorum; inşallah annem insafa gelip beni de seni de af eder.

*İnşallah! İnşallah sevgilim bende bunu diliyorum aşkım.

Kadının boynuna sarılıp anından öpmüştü; bi an aristokrat annesini kız kardeşini silip atmış bu kızcağızdan başka kimsesi olduğuna inanmıştı. Kız başını kocasının çocuğunun babasının göğsüne başını dayamıştı; Yakup kendisine ilk dokunan ilk öpen erkekti. Başkaları kendisini bu yaşına kadar bir kadın gözüyle değil de küçük kız çocuğuymuş gibi görmüştü; Yakup' sa bir kadın gözüyle görmüş gözlerinin içine bakıp evlenme teklif eden ilk erkekti; ilk önce dalga geçtiğini kendisiyle eğlendiğini düşünmüştü. Çünkü bu sakat total haliyle kim evlenmek isterdi ki? Evlenemez çocuk doğuramaz iyi bir ev kadını olamaz diye düşünülmüştü hakkında; Yakup ilk arkadaşlık çıkma teklif ettiğinde kendisinden faydalanmak istediğini düşünüp savunmaya geçmiş adamcağızı abilerine “peşime takılıyor” diye ağzını burnunu kırdığında genç adam kendisine “seni seviyorum senin peşini bırakmayacağım” diye haykırmıştı.

Annesi gelmediğinden bir arkadaşı Ercüment Tolganın ailesini alıp kendisini istemeye gelmişti; niyetinin ciddi olduğunu anlamak istemiyor annesi odaya çekip “istiyor musun” dediğinde öfkeyle “istemiyorum” demiş ağlamıştı. Bir gün çalıştığı şirketten çıktığında Yakup şirketin bulunduğu caddenin başında arabada beklemiş çıktığını görünce kolundan tutup çeker ek arabaya bindirmiş bir çay bahçesine götürüp içini açıp kendisinin gözlerinin içine bakarak bağırmişti “seviyorum aşığım sana ulen anlamıyor musun?” diyerek. Kız yelkenleri suya indirip “ niyetin ciddi mi” dediğinde genç adam “ciddiyim” diye bağırmişti. Kız utançla başını önüne eğmişti.

*Ailen nasıl karşılar?

*Sanki! Çok umurumdaydı da Hicran ver nüfus cüzdanını evlenelim; dırıldır edemezler; seninle ben yaşayacağım onlar yaşamayacak.

*Ailenin tepkisini göğüsleyecek misin?

*Göğüslerim merak etme! Sen benimle evlenmeyi istiyor musun istemiyor musun?

*Benim için hiç bu kadar mücadele eden olmamıştı da afallayıp kaldım; benim gibi sakat total kızın peşinde koşman garibime gitti kendimi bu kadar değerli görmemişim.

*Niye sen insan değil misin kızım?

*İnsanım. Beni hiç kimse insan kadın olarak görmemişti de ondan şaşırıp kırmızı arabalı kızdaki gibi.

*Bana göre insansın kadınsın; pek çoklarından daha güzelsin anladın mı?

Hicran Yakup'un dokunuşuyla geçmişe yolculuğundan vazgeçmişti; adam karısını alıp lüks bir lokantaya getirmiş yemek yemişlerdi.

Yakup kadının gözlerinin içine bakmış gözlerindeki nemlenmeyi görmüştü; kaşığına tabağın içine bırakıp ellerini masaya koymuştu.

*Ne oldu yine, gözlerin niye nemlendi?

*Hiç biran geçmişi düşündüm de seninle neler yaşamışım. Seninle olmaktan korkarım arken hamileyim ve bu masada yemek yiyorum evliyim. Aylar önce rüyamda görsem korkardım; yüzüne gözlerine bakarken yüreğim! Yüreğim! Yüreğim yerinden çıkacakmışçasına çarlıyor seni kayıp etmekten ellerimin arasından kayıp gideceğinden korkuyorum. Yakup! Ben sana gerçekten ama gerçekten sana âşık oldum. Artık ailenin hakkımda ne düşündüğü o kadar önemli değil; ben senin için yaşamam için savaşmaya hazırım. Sana bir şey söyleyeceğim ama itiraz etmeyeceksin.

*Ne söyleyeceğine bağlı Hicran!

*Yakup! Biz seninle etle tırnak gibi olduk sevgilim biz karı kocayız senin için böbreği min birini vermek istiyorum eğer mümkünse. Her gün gözlerimin önünde erimine soluk renge dayanamıyorum; seni seviyorum.

*Hicran hamilesin benim için bu kadar büyük fedakârlık yapmana gerek yok; hem de hamilesin mümkün olmaya bilir

*Yakup hele bir doktorlarınla konuşalım; diyalizlere girdiğinde bende yanında olacakım.

Yakup Hicran'ın söylediklerini dinlemiş gözleri buğulanmış yutkunmuştu; bu kızcağız için bu kadar değerli dokunulmaz ola bileceğini düşünememişti başta. Kızın gözlerinin içine bakıyor yutkunuyordu; öz annesinin kardeşinin teklif etmediği şeyi pis sakat dedikleri kız teklif etmiş bir böbreğinden vazgeçmiş hayatının sonuna kadar tek böbrekle yaşamaya razıydı. Adam ne düşüneceğini bilemiyordu; sadece yaşlı gözlerle kıza bakıyordu. Bir sonraki gün Pazar günü 14 Şubat sevgililer günüydü; her sevgililer gününde karısına küçük değerli hediyeler alırdı bu sevgililer gününde daha büyüğünü yapmak uğruna bütün parasını mobilyaya beyaz eşyaya yatırmıştı. Kendileri bu küçük lokantadayken eşyalar eve yerleşiyordu; bu Hicran'a çok güzel büyük bir supriz olacaktı. Uzanıp kadının elini avuçlarının arasına almış gözlerinin içine bakıyordu; annesiyle kız kardeşi ne düşünürlerse düşünsünlerdi kendisi bu kadını seviyordu âşıkta.

Hicran adamın yüzüne gözlerini kısarak bakıyordu.

*Yakup ne düşünüyorsun aşkım?

*Hiç seni düşünüyordum.

*Benim neyimi düşünüyorsun ki?

*Hayatım yaptığımı düşünüyorum yaptığımı düşünüyorum; biliyor musun bunu öz kardeşimle annem teklif etmemişlerdi.

*Neyi Yakup neyi?

*Tek böbreğini vermeyi! Sen benim uğruma hayatını geleceğini hiççe sayıyorsun onlarsa seni küçük hakir görüyorlar; Hicran ben bu fedakârlığına razı olup evet diyemem. Çünkü benim çocuğumu karnında taşıyorsun; hamile halinle ameliyatta giremezsin.

*Bende biliyorum hamile halimle ameliyatta giremeyeceğimi ama senin de gözümün önünde zayıflanman avurtlarının çökmesi ağırımaya gidip ciğerimi parçalıyor aşkım; baksana şu haline zayıfladın yüzün kaşık gibi kaldı. Bu durum karşısında ne yapmamı bekliyorsun Yakup; sevdiğim taptığım adamın önünde erimesine nasıl müsaade edebilirim sevgilim. Ailenle benim yüzümden aran açıldı!

*Sus lütfen böyle konuşma; onlar önce benim! Karıma saygı duymayı öğrenip olduğu gibi kabullenecekler. Benim için sen onlardan daha önemlisin aşkım; sen benim yaşaya bilmem için bıçak altına yatmaya kalkıyorsun benim için bundan daha önemli bir şey yok. Sen birçoklarından daha cesursun ama farkında değilsin; hamile olmasaydın böbreğini bana vermene razı ola bilirdim ama ne yazık ki hamilesin.

*Yakup doktorunla görüşmek istiyorum.

*Neden Hicran?

*Son durumun hakkında bilgi alacağım; itiraz etme ne yapılması gerekiyorsa yap ilacak Benim tanıdığım çok iyi bir üroloji profesörü var seni bi de ona göstereceğim aşkım; üniversi tedeleyen bana çok iyiliği babacanlığı olmuştur eminim beni kırmayacak seninle ilgilenecektir.

*Hicran benim için bunu yapma!

*Yapacağım Yakup; doğacak çocuğumun ve doğacak diğer çocuklarımın babasını büyümesini istemiyorum hepsinden önemlisi ben sensiz kalmak istemiyorum.

*Hicran!

*Sus Yakup sus; bırak da senin için bir şeyler yapmama müsaade et. Aşkım! Seni senden daha düşünüp seviyorum; iyi ki senin gibi adamla evlenmişim. Gözlerine her baktığımda senin gözlerinde kendimi kayıp ediyorum.

Hicran koltuk değneğinin yardımıyla ayağa kalkıp kocasının yanına gelmiş tek değ neğe yaslanarak durmuş elini adamın yanağında gezdirmişti; söyleyeceklerini tamamlamış mış gözyaşlarına boğulmuştu. Yakup da ayağa kalkıp kadının bedenine sarılmış yüzünü avuçlarının arasına alıp burnunu öpmüş adam da gözyaşlarına boğulmuştu.

Bu kadarını! Bu kadarını hak etmediğini düşünüyordu; Hicran gerçekten kendisini ayaklarının altında eze eze çığnıyor yüceleşiyordu. İçinden ailesine binlerce küfür savurmuştu; karısına âşıkta ama daha beter âşık oluyordu.

Hissettikleri aşktan da sevgiden öteydi tutku gibi bir şeydi. Dillendiremiyor kelimelere dökemiyordu; yaşlı gözlerle kadına bakıyordu. Eğer birazcık gücü olsa egosunu yine bilseydi karısının ayaklarının altını öpecekti; Hicran zaten bu kadarına müsaade etmezdi ki

Düşündüğüne kendi de gülmüş kendi kendisiyle dalga geçmişti; gözlerini dikmiş kad ının gözlerinin içine bakıyordu. Hicran kocasının yüzündeki garip anlamsız gülümsemeyi görmüş anlam verememişti. Bu ülkede kendi kendine gülene deli derlerdi; Yakup'a da deli deme sinlerdi.

*Yakup aşkım neyin var?

*Hiç kendi düşündüğüme kendim gülüyorum aşkım; neyse boş ver kalkalım mı sabah çok erken kalkacağım. Eşyalar yarın geliyor; sonra da diyalize gideceğim. İş yerinde de önemli bir randevum var.

*Kalkalım canım.

Lokantadan el ele çıkmış arabalarına bindikleri anda Yakup'un telefonu çalmıştı; arayan Neriman'dı; Yakup hayıflanarak söylenmişti "yine ne var ya! Yine ne var ya?"

Telefonun yes düğmesine basmadan yan koltukta oturan karısına bakmıştı "bir Dakka" dercesine.

*Alo! Yine ver Neriman?

*Abi hastanedeyim; evde oturuyor annemle birlikte yemek yiyorduk birden bire anneme bir şey oldu.

*Ne oldu Neriman anneme ne oldu söylesene?

*Ağzı eğrildi gözü küçüldü; yere düşüp başım diye inledi tutup hastaneye getirdik eşim Ekrem'le. Ekrem annemin beyin kanaması geçirdiğinden şüpheleniyor o da babasını beyin kanaması sonucu kayıp etmiş.

*Hemen geliyoruz hangi hastanedesiniz siz?

*XL hastanesindeyiz; annem müşade hastanesindeyiz; Ekrem de içeride. Daha çıkmadı; burada tek başınayım çabuk gelin Yakup çıldıracak haldeyim; anneme bir şey olursa ne yaparız?

*Geliyorum kızım sabırlı ol.

Telefonu kapayıp Hicran'a vermişti; Hicran'a durumu anlatmış arabayı ani frenle kaldırmıştı. Hicran arabanın korkuluğuna tutunuyor kocasına sakin olması telkininde bulunuyordu.

*Bana sakin makin ol deme Hicran ne de olsa o kadın benim annem; dua et ki bir şey olmasın!

*Dua edeceğim tabi ki ama sende sakin ol; her ne kadar kızsam da etsem de üzüldüm. Dikkatli olmazsan kaza yapacaksın aşkım; içini serin tut.

*Söylemesi teselli etmesi kolay!

Arabayı kullanan kocasına yine de sakin olmasını telkin ediyordu; hastaneye girerken Yakup'la el ele koşarak içeri girmişlerdi. Beyin cerrahisi bölümüne çıkmış Neriman yoğun bakımın önündeydi; abisini görünce koşup boynuna sarılmış ağlamış Hicran gerilerde kamlı ştı.

Bir an genç kadın ne yapacağını nasıl davranacağını şaşırılmıştı; kocası görüncesinin boynuna sarılmış "anne" diye feryat ederek ağlıyordu. Kendiyse dış kapının mandalı gibi onları geriden izliyordu; Yakup Hicran'ı hatırlamış kolundan çekip yanına almıştı. Eniştesi içeriden çıktığında yüzü allak bullaktı.

*Ekrem annem nasıl?

*Bilmiyorum Yakup! Bilmiyorum Yakup biraz evvel kendine geldi. Baban İhsan Beyi sayıklayıp "bağışla beni" diye ağlıyordu.

*Babamı mı sayıklıyordu?

*Yakup babanı sayıklayıp ağlıyordu son gördüğümde; Cavidan anneyi hiç böyle bu halde görmemiştim. Göründüğünden güçlü ama kolları kanatları kırılmış halde gördüm; bu durum doğrusu benim canımı çok acıttı Yakup. Cavidan Hanım bu hallere düşecek kadın değildi. Yaşama, tüm varlığına havlu atmış gibi; sen Yakup, sen Hicran yanında olmalısınız.

Hicran dönüp kocasına bakmış yutkunmuştu; Ekrem'e "beni istemiyor ki" diyememişti. Sevdiği adam için ölüme bile gözü kapalı gide bilirdi; içindeki bütün kırıklıkları geride bırakıp Yakup'un yanında olacaktı. Ne de olsa annesiydi; sevdiği âşık olduğu adamın elini sıkıca tutmuştu. Yakup elini tutan kadına bakıp nefes alıp yutkunmuştu; annesinin karısına karşı işlediği günahların vebali kendi omuzlarına yüklediğini his ediyor taşıyamadığını düşünüyordu.

*Dalıp gitmiş kadının elini bırakmamacasına tutuyordu; Ekrem bi ara muayene odasına girip çıkmış gelip Yakup'un sırtını sıvazlayıp kendisiyle odasına gelmesini istemişti. Yakup şuursuzca "Hicran da gelsin mi" demişti.

*Gelsin; gelmesi de iyi olur Yakup. Yakup annenin durumu çok ciddi!

*Çok ciddi mi?

*Çok ciddi dostum. Bunu Neriman'a da nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum; kendisini çok sever sayarım bilirsin. Kendisini hep olmayan annemin babamın yerine koymuşumdur; onu bu halde görmek çok üzüyor. Oldum olası taş gibi sapasağlam kadın olduğunu düşünmüş ümdür; onun için çok üzüldüm.

*Ekrem annemin nesi var uzatmadan eğip bükmeden bana söyler misin?

*Yakup duyacakların karşısında metanetli güçlü olmaya çalış. Yakup annen annemiz ağır bir beyin kanaması sonuççu felç kaldı; yaşamının bundan sonraki süreçinde yürüyemeyecek; boyundan aşağısı tutmayacak.

Yakup Ekrem'in söylediklerinin etkisiyle sendelemiş arkasındaki beton duvara yaslanmıştı; Cavidan Hanımın beğenmediği her defasında sakat eksik gördüğü Hicran kocasının kollarından tutup sarsmıştı.

*Kendine gel Yakup! Kendine gel Yakup! Annene biz destek olacağız; annen için elimden geleni yapacağım yapacağız! Yakup ağlayıp sızlanmayı bırakıp annene nasıl destek olacağımızı düşünelim; sevgilim kendini toparla.

Adamın yanağından öpmüş derin nefes almıştı; Yakup gözlerini indirip karısına bakmıştı.

*Hicran bunu senden isteyemeyeceğimi biliyorum aşkım; annem sana çok haksızlık etti. Sana “ille de anneme bakacaksın” diyemem aşkım; sana karşı hep bir yanım mahcup kırık.

*Yakup bunları eskileri boş ver hepsini unuttum gitti; geçmişin üstüne kalın bir sünger çektim. Annene senin hatırına aşkına hürmetten kendi evimde baka bilirim; çünkü o sevdiğim âşık olduğum senin annen.

*Hicran yeter artık beni bu kadar ezme!

Yakup gözyaşlarını daha fazla tutamamış karısının boynuna sarılıp ağlamıştı; Ekrem’e anlamsızca bakıp yutkunmuştu.

*Annemi! Annemi! Göre bilir miyim?

*Yoğun bakımda çıkarıldığında göre bilirsin kayınço.

Hicran’ın boynuna kolunu dolayıp yoğun bakımın kapısına gelmişlerdi; o günü o gec eyi yoğun bakım ünitesinin önünde geçirmişlerdi. Karısını dizinde uyuyordu; kendisi gözünü kırpamamıştı düşünmekten içinde bi vicdan azabı bi eziklik vardı; dizinde yatan kadına bakıp annesinin bu kadına yaptığı haksızlıkları düşündüğünde yüreği sıkışıyor nefes alamaz hale geliyordu. Kız kardeşi Neriman yanına gelmişti; abisinin omuzsuna elini koymuştu.

*Annemin yanındaydım; beyin felççiyile birlikte yüz felççi de geçirmiş! Çok korkunç abi çok korkunç; bana bak dersin ben bakamam. İşim gücüm bir sosyal hayatım var!

*Ne yapacağız Neriman annemizi sokağa mı atacağız?

*Bilmem abi; sen ve karın bakıyorsanız bakın.

Yakup acı acı gülmüştü; herkes hak ettiğini yaşardı; annesi de hak ettiğini yaşayacaktı; buna tanrının adaletti denirdi. Neriman’la kavga edecek bağırıp çağırarak hali yoktu ya! Hicran annesine bakmaya razı olduğunu açıkça söylemişti; Hicran’ın bile yakında böbrek ameliyatı olacağını donörün bulunduğu haberini yoktu. Neriman’a da söylemeyecekti. Hastaneye gidip birkaç gün hastanede kalıp çıkacaktı; çocuğu doğduğunda sapasağlam adam aile reisi olacaktı.

*Neriman anneme Hicran’la ben bakacağız; sen rahat! Rahat hayatına devam ede bilirsin!

Neriman abisinin yanına oturmuş yutkunmuştu; Ekrem kendisiyle konuşmuştu. Annesi bundan sonra iflah olmazdı.

ON BEŞ GÜN SONRA

Şu hayat ne garipti; insan başına ne geleceğini bilemiyordu; Yakup derbeder olmuş sürükleniyordu; karısının sırtını sıvazlıyordu. Annesinin odasının önünde oturuyor başını ell eri nin arasına almıştı; dağ gibi kadın olan annesi Cavidan Hanımın nasıl olup da bu hale geldiğini anlayamıyordu. Neriman’la kocası Ekrem odadan çıktıklarında Yakup bir umutla yanına gitmişti; neredeyse eline ayağına kapanacaktı.

*Annem nasıl Neriman annem nasıl Neriman?

*Bildiğin gibi abi; değişiklik yok; kendine geldi. Seni de beni de görmek istemiyor; yalnızca Hicran'ı görmek istiyor.

*Hicran'ı mı görmek istiyor?

Yakup panik dolu telaşla elini yüzünü ovuşturmuş karısının gözlerinin içine bakmıştı; Hicran'ın yanına yanaşmıştı; karısının omuzlarından tutup gözlerinin içine bakmıştı. Hicran da Neriman'ın söylediklerini duymuştu; kocasının endişeli bakışlarını görmüştü; "Yakup içeri gireceğim beni kırsa da sesim çıkmayacak çünkü o senin sevdiğim âşık olduğum adamın annesi" demişti.

*İçeri girecek misin?

*İçeri gireceğim Yakup; kararlıyım neyle karşılaşacağımı aşağı yukarı biliyorum.

Hicran içeri gireceği anda Yakup önüne geçmişti.

*Üzülmeceğinden kafanı takmayacağından emin misin?

*Eminim Yakup! Eminim Yakup. Annenle konuşurken içeri kimsenin girmesini istemiyorum; sende bana endişeli gözlerle bakma. İçeriden sapasağlam çıkacağım aşkım; seni seviyorum ki senin anneni de seviyorum çünkü sen artık şahsi kinlerimi kırgınlıklarımı çok geride bıraktım; senin ve çocuğum için annenle de aramızdaki sürtüşmeyi bırakacağım.

Hicran tek eliyle adamın yanağını tutmuş dudağına küçücük bir buse kondurmuştu; adamın gözleri nemli ağlamaklıydı. Kadının yanağını tutan elini bileğinden tutmuştu; bi an nerede olduğunu mekânı unutup karısının boynuna sarılmıştı; keşke bu sakat eksik kadın! Kadar güçlü ola bilse ayaklarını sağlam yere bassaydı ne olurdu ki! Hep şımarık zengin ukala adam olarak büyümüşü; Hicran'la ayakları yere değmişti.

Hicran kocasının kolları arasından sıyrılıp kayınvalidesi Cavidan'ın yanına girmişti. Hicran içeri girdiğinde kayınvalidesinin eğri ağzını, küçülen sol gözünü gördüğünde "aman allahım" deyip geri çekilmişti. İlk bakışta çok korkunç görünmüştü gözünde; Cavidan Hanım gözlerini çevirip kayınvalidesine gelini Hicran'a baktığında güçlkle zorlanarak konuşmuştu; söyledikleri güçlkle anlaşıla biliyordu.

*Gel yanıma Hicran gel yanıma! Korktun değil mi görünüşümden?

Hicran sesini çıkaramamış sessizce ağlamıştı; böylesi bedel ödemeyi ilk defa görüyor du. Birkaç adım atıp durmuştu; Cavidan Hanım yatağın yanına iyice yaklaşmasını komodinin üstündeki çantasını almasını istemişti.

*Ama Cavidan anne!

*Al getir korkma; oğlumla kızımın bilmediğini yıllar sonra seninle paylaşacağım; günün birinde ben ölünce kızımın oğluma sen söylersin.

*Allah korusun Cavidan anne!

*Öyle deme kızım öleceğimi rüyamda gördüm; çantamdan çıkardığım o zarfın içinde mirasım ve çocuklarıma yazdığım mektup var. Sen çantamdan çıkarıp avukatım Reha Süha Eyüpoğluna verirsin; bu dünyada senden başka güvene bileceğim kimsem kalmadı. Sabaha çıkmam belki hakkını helal etmeni istiyorum; rahmetli kocam İhsan'ı rüyamda gördüm sen den özür ve af dilememi istiyordu. Rahmetli ne diyeyim iyi insandı ama bir zamanlar benim için aptal pısrık adamdı; öldükten sonra anladım değerini çünkü benim gibi hırslı acımasız aristokrat değildi. Onun için adama hiç hak etmediği kırıcı incitici o sözleri söyledim; ölüm döşeğinde beni af etmedi Azraillin kollarına yürürken benden nefret! Nefret ediyordu. Ve benden nefret ederek öldü; bu hala benim içimi acıtır oldu bugünlerde oysa İhsan'ı ne çok sevmiştim ama sonra hırslarımın ihtiraslarımın esiri oldum. O yüzden pişmanlıklarımınla ölmeyi istemiyorum; sen benim tek oğlumun sevdiği, âşık olduğu kadınsın gel pişmanlıkla rıma pişmanlık ekleme kızım hakkın helal edip beni af et.

Hicran kayın validesinin söylediklerinden sonra gözyaşları içinde kalmıştı; ağlamaktan konuşamıyordu. Biraz olsun sakinleştiğinde yalnızca "af ettim" diye bilmişti. Odadan çıktığında koltuğunun altında kayın validesinin çantası vardı; Yakup yanına gelmişti.

*Ne konuştunuz?

*Aşkım sana Şu kadarını anlata bilirim anneni af ettim; gerisi onunla benim aramda kalacak.

*Hicran içeride neler oldu?

Hiç canım hiç; anneni bu hastane odasından çıkarıp evimize götüreceğiz; ona ben bakacağım.

SON

MERAL ÇEVİK